

A PEU
DE CARRERCATALINA
Gayà

Lluita medieval al parc

Uns turistes els feien fotos mentre ells lluitaven. Hi havia espases, dagues i destrals i llances i escuts. Totes, armes medievals. El **Víctor** s'havia inventat un joc que consistia que un dels 40 components del Cercle de l'Aquelarre fos un vampir i vampiritzés la resta a cop d'espasa. El vampir era una noia. La **Laia** m'havia dit que estaven prohibits els cops a la cara, al pit (si l'oponent és dona) i als genitals. «Joc net i segur», m'havia dit.

La noia es defensava com podia de l'atac de l'**Aitor**, que forçava la seva retirada. Ella portava una espasa. L'**Aitor** es protegia amb un escut que portava fins i tot la insígnia d'una casa. No, no és de *Joc de trons*, m'havia dit algú.

Practicaven, deien, *Soft-Combat*, un esport cada vegada més popular als parcs del món i que consisteix a batallar amb rèpliques d'armes medievals. A Barcelona, ja n'hi ha diverses associacions i grups.

Al Cercle de l'Aquelarre, les ar-

mes són de fabricació pròpia –estorettes de ioga que cobreixen vares de fibra de vidre per no fer-se mal i cinta americana– i no es paga res. Tan sols s'han de respectar unes regles: les decisions es prenen en grup, em va advertir el **Siricos**, i ningú es farà mal.

Intentant entendre on s'havien trobat, els vaig preguntar si jugaven a rol i em van respondre que «no tots»; si eren seguidors del manga i em van dir que «no tots».

Videojocs i llibres

Algú se'n va riure i va dir que, de petits, veien els *Mosqueperros* i *Star wars* i *Harry Potter* i *Bola de drac*. ¿Com havien arribat fins aquí? La pregunta té una resposta simple per a ells i complexa per a mi: es van aficionar a les armes medievals en fires, llegint molta fantasia i jugant a videojocs com *La Leyenda de Zelda*, *Final Fantasy* o *Monster Hunter*.

Aquesta és una generació xarxa que s'apropia d'allò que li serveix,

► Els membres del Cercle de l'Aquelarre, ahir al parc de l'Estació del Nord.

Veure'ls combatre amb rèpliques d'armes medievals era com llegir un llibre de fantasia

i ho reinventa. ¿Per què estaven aquí? Fàcil: per jugar, divertir-se, per no estar davant de l'ordinador un diumenge, per estar amb els amics, per fer amics –tots se saludaven amb una abraçada–, per prac-

ticar esport, per poder ser sense altres pretensions. Per a mi, era com llegir un llibre de fantasia en un parc de Barcelona a plena llum del dia. El tracte amb mi era de «vostè, cavalleresc».

L'**Alejandro**, dues espases curtes, deixava el llibre que llegia i em desafiava. M'havia dit que ell preferia el joc en la vida real que el joc davant de la pantalla. Samarreta negra i collar de mil pedres i mil claus i el llibre: el cine neorealista italià, per **Pío Caro**. ¿Qui són?, em pregun-

tava. Identitats múltiples: universitaris, il·lustradors, informàtics, matemàtics, aprenents d'ofici, estudiants de l'ESO.

D'aquí poc temps compleixen un any i, van dir, han organitzat uns jocs de guerra (*war games*) amb altres grups. Serà un ambient apocalíptic: un món en crisi on l'única cosa que queden són les relíquies de la família –l'espasa, la daga, l'escut– i l'honor i l'amistat. ≡

cgaya@elperiodico.com